

skytter den polske Arbejder og sætter det offentlige i Tjeneste for ham. Men man maa blot ikke forrykke Forholdet mellem de 2 Parter, Arbejdsgivere og Arbejdere. Naar man sætter det offentlige til Tjeneste for Arbejderne, skal man ogsaa gøre det for Arbejdsgiverne. Ulighed i Retsstilling er skadelig for begge Parter. Den falder maaske stærkest i Øjnene i den lille Bestemmelse, der staar i § 16, hvor det hedder, at hvis Arbejdsgiveren slaar Arbejderen, bliver det at paatale af det offentlige. Det har jeg ikke noget imod, det kan man godt gøre. Men hvis Arbejderen slaar Arbejdsgiveren, bliver det ikke paataalt af det offentlige. Det er virkelig ganske urimeligt, og det er en Forrykkelse af den indbyrdes Retsstilling, som skader Forholdet mellem dem.

Af den Slags Forhold er der flere i §§ 13 og 14. § 13 indfører et ganske nyt Institut: den gør Politimesteren til Forligsmægler, og den giver Politimesteren Myndighed til at afsige ret betydelige Kendelser. Det er noget ganske nyt. Man skal ikke altid være bange for det ny, og jeg skal heller ikke rejse nogen principiel Modstand imod det, men naar man gør det, skal man atter her stille de to Parter lige, og det gør man paa flere Punkter ikke. Medens der er fastsat Bøder og offentlig Forfølgning for forskellige Kontraktbrud fra Arbejdsgiverens Side, staar der i § 13, sidste Punktum: „Efter Sagens Beskaffenhed skal Politimesteren være bemyndiget til at bestemme, at de paagældende Arbejdere, medens Mæglingen vedvarer, skulle beholde deres Bolig og Kosttillæg hos Arbejdsgiveren uden at være pligtige til at deltage i Arbejdet, samt at Arbejderne kun kunne søge Arbejde andetsteds efter derom at have givet behørig Meddelelse til Politiet.“ Altsaa, Politiet kan paalægge dem, at de ikke kunne søge Arbejde andetsteds uden derom at have givet behørig Meddelelse til Politiet. Men hvis de nu overtræde dette, sker der saa Forfølgning af det offentlige, og ifalde de Bøder? Nej! Naar man efterser Straffebestemmelserne i § 16, finder man ingen Straf derfor, og man finder ingen Hjemmel for, at det offentlige paataaler det. Det er en Ulighed, som uden Tvivl er ganske urigtig. Der staar ligeledes i § 14, at det offentlige kan tage sig af, at Arbejderen faar sine Ejendele udleverede hos Arbejdsgiveren. Det billiger jeg, det kan være rimeligt, at det offentlige tager sig af det. Men jeg siger: Lighed for Parterne! Arbejderen kommer ogsaa i Besiddelse af Arbejds-

giverens Genstande, hans Arbejdsredskaber osv.; naar det offentlige skal tage sig af, at lovlige Ejendele udleveres til Arbejderen, skal det offentlige ogsaa tage sig af, at Ejendele, som ulovligt ere i Arbejderens Besiddelse, komme tilbage til Arbejdsgiveren. Denne Lighed i Retsstilling er ikke alene ønskelig for Arbejdsgiveren — maaske i mindre Grad, thi Arbejdsgiveren vil lettere have Midler til at hjælpe sig end Arbejderen —, men den er virkelig ogsaa ønskelig for Arbejderen; for der er intet, der i den Grad modvirker et godt Forhold mellem de to som dette, at der er en Følelse af, at de ere forskelligt stillede overfor Loven.

Ligeledes staar der i § 14, at Politiet under de der nævnte Omstændigheder skal foretage de fornødne Skridt til, at det Arbejderen tilkommende Beløb inddrives. Det er kun i faa Tilfælde efter dansk Ret, at Politiet tager sig af, at det en privat Part tilkommende Beløb inddrives. Dog, det kunne vi godt gaa ind paa her. Men skulle vi have det, maa vi have det samme Tilfælde for Arbejdsgiverens Vedkommende, at det offentlige ogsaa tager sig af hans Tilgodehavende hos Arbejderen. Jeg vil altsaa tilraade i begge Parter Interesse, men til syvende og sidst tror jeg nok saa meget i Arbejderens som i Arbejdsgiverens, at der bliver den Lighed for Loven, som er krænkert ved §§ 13, 14 og 16.

Om noget lignende er Tilfældet ved Slutningen af § 5, kan man ikke bestemt se, thi der er her en Uklarhed, som jeg henleder Opmærksomheden paa. Der staar nemlig, at „for Tab, der maatte paadrages Arbejdsgiveren som Følge af den ommeldte Hæftelse, kan der søges Dækning hos Entreprenøren“. Det er ikke tydeligt, om det offentlige her skal gribe ind, eller det er privat, de skulle søge denne Dækning.

Dernæst er der en Bestemmelse, som jeg tror er skadelig for begge Parter. Den sigter vistnok til at være til Arbejdernes Fordel, men jeg tror ikke, den er det. Det er en Bestemmelse, som Landboorganisationerne bestemt have udtalt sig imod — formodentlig af Interesse for Arbejdsforholdet —, og jeg tror, de have Ret. Det er den Bestemmelse i Slutningen af § 6, at en Genpart af Kontrakten skal opslaaes i den Arbejderne anviste Bolig. Lad nu være, at nogle af de polske Arbejdere staa paa et noget lavere Kulturtrin end de danske Arbejdere, jeg tror dog, at den polske Arbejder har akkurat samme Følelse som et andet normalt Menneske af selv denne laante Boligs Fred og Ukræn-